

[Duetoft]

Jeg troede, det var Gentofte Kommune, der havde kuller, og jeg begyndte selvfølgelig at brokke mig til kommunen over, at noget så bureaukratisk kunne være skabt, men borgmesteren derude kunne meddele mig, at det var skabt, men det var skabt af Folketinget.

Her har en privatisering, en overgang fra en offentlig serviceydelse til en privat serviceydelse, altså betydet en bureaukratisering, der gør, at både politiet og jeg og min nabo og flere andre kan have megen fornøjelse med at skrive erklæringer under.

Når det gælder sygehusområdet, er vi enige med hensyn til åbningen til, at man kan vælge, hvor man skal være. Men jeg vil også gerne melde, at vort grundsynspunkt er, at sygehusvæsenet bør ligge centralt.

Personalepolitikken synes vi regeringen har nogle ganske fornuftige synspunkter på, altså arbejdstidens fleksibilitet, og flerårige budgetter, ja, det kunne man også godt ønske, også af styringsmæssige grunde. Men det kunne vi vel strengt taget også her i Folketinget, så det bliver vel det, vi skal forsøge at få lavet det næste ¾ år, altså nogle længere budgetter.

Alt i alt mener vi ikke, der står så meget i redegørelsen. Der er nogle positive ting, men vi vil gerne have lov til at sætte spørgsmålstejn ved nogle af grundsynspunkterne, fordi vi faktisk synes, regeringen nogle gange her gør tingene lidt mere akavet, end nødvendigt var. Men det er vores hovedsynspunkt, at den modernisering, der kunne ske i den offentlige sektor frem til år 2000, var, at man i stedet for i debatten at kaste sig over den offentlige sektor faktisk burde forklare, hvorfor vi har den, og hvad befolkningens ønsker til den i realiteten er.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Med almindelig risiko for, at mine bemærkninger til hr. Duetoft giver anledning til vor traditionelle debat for og imod, vover jeg alligevel det ene øje.

Hr. Duetoft indledte så flot med en lille epistel om det private firma, der konstant skældte sine medarbejdere ud og sagde, at man havde et dårligt produkt osv., og så spæde hr. Duetoft, at den virksomhed nok i løbet af relativt kort tid ville lukke. Nej, ikke hvis den virksomhed havde monopol på leveringen af det produkt, den havde, og ikke hvis den virksomhed

var i et forhold til sine kunder, som gjorde, at kunderne var tvunget til at aflevere en del af deres løn til virksomheden; så kunne den virksomhed da sagtens køre videre. For det er jo det, der er tilfældet for den offentlige sektor.

Folketinget har vedtaget – man har legaliseret – at man stjæler en del af folks indkomst og kalder det indkomstskat og betaler det til den offentlige sektor. Og så siger man: Derefter skal vi i øvrigt nok tilbyde jer en vis service. Det er dér, forskellen er, og det er det, hr. Duetoft glemmer, når han prøver at lave parallellen til det private firma.

Når hr. Duetoft så giver eksemplet med skolelukningerne, så er det umuligt at sætte skatterne ned, for i det øjeblik, byrådene beslutter sig for at lukke en skole, så er der ingen, der vil have lukket den pågældende skole. Der vil jeg gerne forsvare det synspunkt, som finansministeren bringer frem her, nemlig spørgsmålet om markedsprincippet. Vi kalder det »billetterprivatisering«, men det er det samme, nemlig at borgerne selv vælger, hvor de vil have deres børn til at gå i skole. Så er det lige pludselig ikke byrådet, der skal afgøre, hvilke skoler der skal leve eller ikke leve; så bliver det borgerne i form af deres skolevalg, der afgør, om det skal være den lille skole eller den store skole, og så slipper man for det politiske slagsmål ude i kommunerne. Så er det nemlig dem, der bor i området, der i form af deres valg selv disponerer.

(Kort bemærkning).

Duetoft (CD):

Jeg vil godt sige til hr. Kim Behnke, at det, min lille anekdote i starten skulle bruges til, og som jeg håber hr. Kim Behnke dog opfattede, selv om det ikke lød sådan, det var, at hvis man vil have en gruppe medarbejdere til at fungere, hvis man vil have det til at blive effektivt, hvis man vil have det til at blive kvalitetsbevidst, så må udgangspunktet være positivt og ikke negativt. Det gælder det private erhvervsliv, men det gælder bestemt også i det offentlige. Det var det, jeg gerne ville have lov til at sige med den første bemærkning; ikke hvorvidt det er et monopol eller ikke er et monopol.

Det var et spørgsmål om arbejdsmiljø i den forstand, at hvis man bliver ved med at skælde sine medarbejdere ud og fortæller, at de gør et dårligt job, og at de gør det ineffektivt, så får man nok også dem, der fungerer ganske godt,